

GRATIS

32

105499

PROGRAM

FOR

*Midtsommerstevnet
på Bygdøy*

JONSOK 1941

ARR.: HIRDREGIMENT NR. 7, VIKING

MIDTSOMMERSTEVNE 1941

Kl. 19.30: Avmarsj av Hird og NSUF i Oslo fra Tullinløkken til Bygdøy.

Kl. 21.00: Stevnet på «Rodeløkken» begynner.

Programmet er:

1. Åpning med fanfarer og trommehvirvler av Oslo Guttehind.
2. «Norge vårt land» synges unisont. (Se sangtekstene på neste side.)
3. Skuespiller Johan Hauge leser norske dikt.
4. Allsang under musikalsk ledelse av Hirdmusikken. (Se tekstene.)
 - a) «Dei vil alltid klaga og kyta».
 - b) «Vi vandrer med freidig mot».
5. NSUF Leikarring danser norske folkedanser.
6. Allsang under musikalsk ledelse av Hirdmusikken: «Millom bakkar og berg».
7. Kl. 22.00: Tale av NS' Forer VIDKUN QUISLING.
8. Unisont synges: Første og siste vers av «Ja vi elsker».
9. Allsang under musikalsk ledelse av Hirdmusikken. (Se tekstene.)
 - a) «Vi vil oss et land som er frelst og fritt».
 - b) «At far min kunde gjera».
10. Polonese til marsj spillet av Hirdmusikken.
11. Dans på leikarvollen til trekkspillmusikk.

Kameratslig samvær og servering.

12. Kl. 23.45: Allsang med bistand av Hirdmusikken. (Se tekstene.)
 - a) «Taktfast går vår marsj mot målet».
 - b) «Sønner av Norge».
 - c) «Rekker på rekker sluttes».
13. Kl. 24.00: Allsang med bistand av Hirdmusikken:
Hirdsangen «Det bryter et lys gjennom skyen, et varsel om tidenes hverv.» (Ny melodi.)
Obs.! Ny, norsk melodi. Spilles først to ganger av Hirdmusikken, hvorefter alle synger med.
14. Kl. 00.10: Polonese. Dansen til trekkspillmusikk fortsettes.

Kameratslig samvær og servering.

15. Kl. 02.00: DANSEN SLUTTES, og hver og én går hjem til sitt.

SANGTEKSTER

Nedenfor finnes tekstene til de sanger som skal synges unisont under musikalsk ledelse av Hirdmusikken. De foran sǎngene angitte nummere betyr henvisning til respektive punkter i stevneprogrammet.

- 2) *NS-marsjen.*
- Norge, vǎrt land, du hvis framtid er vǎr,
du fedrenejord langt nord.
Til vern om din frihet i fylking vi gǎr,
og skaper en reising stor.
For dig vi idag stǎr beredt,
vǎrt folk skal igjen blit ett.
En samlet nasjon er det mǎl vi vil,
selv om livet skal settes pǎ spill.
- ∴ Fram til kamp, Norges ungdomsskare,
til kamp under solkorsflagg.
For vǎrt fedreland er i fare
og trenger dig ennǎ idag.
Kom da med, fra by, fra bygd og fjord,
fra hver flekk, hvor det nordmenn bor.
Slutt dig til, du som vil forsvare
vǎr heim og vǎr odelsjord. ∴
- 4) a.
- Dei vil alltid klaga og kyta
at me ganga so seint og so smǎtt;
men eg tenkjer dei tarv ikkje syta:
me skal koma, um ikkje so brǎtt.
- Lat det ganga fram, lat det siga!
Berre eitt eg ynskjer og bed:
At me ikkje so hǒgt mǎtte stiga,
at me gløymer vǎr fedranesed.
- Lat oss ikkje forfederne gløyma
under alt som me venda og snu!
For dei gav oss ein arv til ǎ gøyma.
Han er stǒrre enn mange vil tru.
- Lat det merkast i meir enn i ordi
at me halda den arven i stand.
At, nǎr federne ser att pǎ jordi,
dei kann kjenna sitt folk og sitt land.
- b.
- Vi vandrer med freidig mot,
vǎrt sinn er lett og rapp vǎr fot;
i hǒyden oppad mot fjellet,
i dypet til fosseveldet,
∴ la veien gǎ hvorhen den vil,
vi vandrer frem med sang og spill. ∴
- Her er vi i Guds natur!
som bekken vill i fjellets ur,
sǎ stevner vi frem pǎ ferden;
ti ǎpen oss ligger verden,
∴ og derfor vi som fuglen glad
vil juble hǒyt i sky vǎrt kvad.
- Vi er jo en lystig flokk,
av mot og sanger har vi nok.
La storme kun ut pǎ fjorden,
la true med lyn og torden!
∴ Vi fugter strupen pǎ vǎr gang
og hilser fjell og fjord med sang. ∴

- Millom bakkar og berg ut med havet
heve nordmannen fenge sin heim,
der han sjǒlv heve tuftene grave
og sett sjǒlv sine hus uppǎ deim.
- Han sǎg ut pǎ dei steinute strender,
det var ingen som der hadde bygt.
«Lat oss rydja og bygja oss grender
og so eiga me rudningen trygt.»
- Kringom dalen sto fjelli som grindar,
men um bergi var grasgrǒne band!
der han gjekk millom heidar og tindar,
og der sǎg han so vidt yver land.
- Han sǎg ut pǎ det bǎrute havet;
der var ruskut ǎ leggja ut pǎ;
men der leikade fisk nedi kavet,
og den leiken vilde han sjǎ.
- Fram pǎ vetteren stundom han tenkte:
Gjev eg var i eit varmare land!
Men nǎr vǎrsol i bakkane blenkte,
fekk han hug til si heimlege strand.
- Og nǎr lidene grǒnkar som hagar,
nǎr det laver av blomar pǎ strǎ,
og nǎr nǎter er ljose som dagar,
kan han ingen stad venare sjǎ.
- 9) a.
- Vi vil oss et land som er frelst og fritt
og ikke sin frihet mǎ borge.
Vi vil oss et land om er mitt og ditt,
og dette vǎrt land heter Norge.
∴ Og har vi ikke det land ennu,
sǎ skal vi vinne det, jeg og du. ∴
- b.
- At far min kunde gjera det gilde han hev gjort,
og fram i livet bera so mykje gjevt og stort,
det var frǎ dag til annan for meg so god ei stǒd:
stor arv det er for mannen av godtfolk vera fǒdt.
- Slik kar var aldri funnen, so langt som soga veit.
Og ordet flaug frǎ munnen, so godt som sverdet beit.
Du hǒyrde'n aldri mala i klynk om sine kǎr.
Den guten kunde tala med skjemt um sine sǎr.
- Han lærde fransmann sikta og finna riddarverd
og engelskmannen dikta og hava sjǒen kjær.
Og fremst han stod i lina, og rett han stelt den.
Frǎ Skottland til Messina han skapte styresmenn.
- Min store fader dǒydde — sjǎ det me alle mǎ —
og arven burt dei ǒydde, men sumt eg att kann fǎ.
Her gjeng eg stundom sliten og leiter etter ord!
Skal tru eg er so liten, fordi han var so stor?
- Men graset gror pǎ bǒen og korn pǎ gamall vis;
og enno gamle sjǒen er like fri for is;
vǎre fjell er like hǎge og lufti like blǎ;
so enno like fjǎge me fra kann stemna pǎ.